

復讐

の

The quagmire
of revenge

泥沼

ปลัดม
แห่งการแก้แค้น
ในดินแดนไซโคพาร

อุวากิ อายู เขียน
สุริยงวรุตม์ สิริวัฒนกุล แปล

復讐の泥沼
ปลักตมแห่งการแก้แค้น

ศุวาทิ อายุ เขียน
สุริยงวรุตติ สิริวิวัฒน์กุล แปล

จากใจสำนักพิมพ์

การแก้แค้นสุดหักมุม แสนเซอร์เรียลของ “ไซโคพารายอดปีระมิด” แม้ดูเผินๆ เหมือนนอกเหตุเหนือผล แต่เราก็จะถูกดึงดูดให้ตามติดไปจนจบ ระหว่างทางจะมีเสียงหัวเราะปนความขม ขมแต่ไม่รู้คายบรรยายยาก อยากรู้ต่อว่าชะตากรรมของตัวเองจะเป็นอย่างไร อ่านจบก็รู้ว่าเล่าตรงไหนให้เพื่อน ฟังก่อนดีเพราะความรู้สึกนึกคิดและการตัดสินใจของตัวเองละคร ช่างน่าฉงน สนแท่! แปลกประหลาด พัวพันผันผวนจนหน้าสุดท้าย

หากคุณคิดว่านี้คือนิยายสืบสวนแบบเดิมๆ ที่มีคนดี คนเลว มีฆาตกร มีเหยื่อ ขอให้คุณวางความคาดหวังนั้นลงก่อนเปิดอ่าน เพราะ “ปลักตมแห่งการแก้แค้น” เปรียบเหมือนนิยายจิตวิทยาแหวกชนบ ที่ฉีกเข้าลึกไปในใจของคนที่ไม่ “ไม่มีทางเลือก” ตัวเอกทั้งหลายช่างชอบกล แยกย่อย ฉลาดแหม่ง และเดาทางไม่ได้ สมกับการเชิดฉากเบื้องหลังที่ย้อนแย้งไม่แพ้ตัวละคร คือการคำอวยวะเพื่อช่วยชีวิตคน

ฮิการิ หญิงสาวที่ดูน่าเห็นใจ แหลักสลาย กลับเผยเงามืดเมื่อแม่ใกล้ตาย คนรอบข้างดีตัวออกห่าง เธอจึงทำสิ่งที่ไม่มีใครกล้าทำ ทำต่อเนื่องไม่หยุด ไม่หย่อน แม้ศพจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เธอก็ไม่มีแม้เวลาที่จะคิดทบทวน ตะลุยกไปข้างหน้าด้วยความหวังเต็มเปี่ยมในใจ

อีกด้าน ยากุชิ ชายแวนด้าลึกลับที่ต่อชีวิตตัวเองด้วยการสร้างและเฝ้ามองความสิ้นหวังของผู้อื่นจากบริการทางการเงินที่เต็มไปด้วยหลุมระเบิด วันหนึ่งเขาพบว่ามีคนทำได้ “งดงาม” ยิ่งกว่าเขาหลายเท่า เขาหลงใหลเธอถอนตัวไม่ขึ้น

ไซโคพารผู้หิวกระหายความสิ้นหวัง กับหญิงสาวผู้สุดโต่งกับทุกเรื่อง จนยากจะนิยามให้ไปอยู่ในหมวดหมู่อะไร ทั้งน่ารัก ทั้งน่ากลัว น่าพิศวง งงวย เธอคือนางฟ้าหรือปีศาจก็มีอาจตอบได้ชัด มีเพียงคำถามว่า “คุณจะถูกล่าก้าวตามไปจนถึงหน้าสุดท้ายไหม”

สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

จากใจนักแปล

เกมแห่งการแก้แค้น หฤหรรษ์ที่สุดแล้วในบรรดาการละเล่นเพื่อความบันเทิงและสาแก่ใจของสิ่งมีชีวิตที่ชื่อว่าคน เพื่อ ‘บุคคลอันเป็นที่รัก’ บางคนต้องเหยียบย่ำผู้อื่นอย่างไร้สำนึก ไม่เคยสำนึกผิดกระทั่งลี้มรสแห่งความเจ็บช้ำขมขึ้นด้วยตัวเอง

เมื่อไซโคพาทต้องการแก้แค้นไซโคพาท ทุกย่างก้าวของคนทั้งสองจึงทิ้งเพียงร่องรอยเหยียบย่ำแสนวิปริตและสิ้นหวัง เปิดเปลือยธุรกิจมืดในญี่ปุ่น พัวพันกลุ่มผู้มีอิทธิพล กระทั่งขบวนการค้ายาเสพติดเพื่อการปลุกถ่ายอวัยวะ เป็นวังวนและปลักตมที่เกิดจากฝนตกขึ้นใหม่ไหล คนจัญไรมาพบกันโดยแท้

ตัวละครในนวนิยายเล่มนี้ล้วนมีจิตใจมืดมิดและอัปลักษณ์ คน ‘ปกติ’ จึงเข้าใจได้ยากยิ่ง แต่เชื่อเถอะ ผู้อ่านจะวางนวนิยายเล่มนี้ไม่ลง จวบจนกระทั่งบรรทัดสุดท้าย แล้วคำว่า ‘บุคคลอันเป็นที่รัก’ ในสายตาและความรู้สึกของแต่ละคน จะให้รสชาติที่เผ่งนัยแตกต่างหลากหลายแน่นอน

สุริยงวรุฒิ สิริวิวัฒน์กุล

บทนำ

หัวใจของฉันกำลังเต้นตุบๆ กระแทบพื้นเย็นเยียบ
ต้องลุกขึ้นยืนให้ได้ ฉันคิดท่ามกลางความมืด ทว่าไร้เรี่ยวแรงจะทำ
อย่างใดนัก ความเจ็บปวดจวนเจียนจะระเบิด แล่นรื้อทั่วทั้งสรรพางค์
มันจู่โจมเข้ามาไม่ให้ฉันได้ทันตั้งตัว
มันจ้องอาวุธสังหารใส่ฉันอย่างไม่ลังเล รวากับกระทำเช่นนี้อยู่ทุกเมื่อ
เชื่อกันว่า อากัปกริยาของมันคล้ายขว้างวัตถุลงถังขยะ ดวงตาคู่นั้นจับจ้องมา
ที่ฉันแข็งขืน ไม่เพียงแต่นัยน์ตาดำ มันยังใช้นัยน์ตาขาวเพ่งมาอย่างชิงช้า
รังเกียจ¹

ฉันรู้สึกคล้ายสาวยตาเหลือบไปเห็นโฉมหน้าเป็นเงาตะคุ่มของมัน
อีกครั้งท่ามกลางความมืด ตอนนี้มันคงกำลังย้อนกลับมา จินตนาการของฉัน
แผ่ขยายดุจเดียวกับริมฝีปากที่กำลังอ้ากว้างพร้อมกรีดร้องสุดเสียง ชิงช้า
รังเกียจ กลัว หวาดกลัว ฉันกลัวเหลือเกิน—

ฉันใช้สองแขนยันพื้นสุดเรี่ยวแรงที่มี ยกศีรษะขึ้น จากนั้นพยายาม
ลากสังขารท่อนล่างที่ปวดป่วน ประหนึ่งเนื้อหนังมังสาถูกฉีกทิ้งออกเป็นชิ้นๆ

“ช่วยด้วย...”

ขณะกำลังคืบคลาน ฉันเผลอเพรียกหาบุคคลอันเป็นที่รักโดยไม่รู้ตัว
เพียงการมีอยู่ของเขาเท่านั้นที่เป็นแสงสว่างให้ฉันได้พึ่งพิง ท่ามกลาง
อนธการดุจฝันร้าย

¹ ผู้เขียนเล่นล้อกับสำนวนญี่ปุ่น ‘ดูด้วยตาขาว’ หมายถึง มองด้วยสายตาเย็นชา รังเกียจ และดูถูก

1

อิระ อิการิ ยืนตัวแข็งที่อยู่ออยู่ใต้เงาต้นไม้แพะก๊วยใบร่วงโกร๋น

อาคารสีขาวห้าชั้นตั้งตระหง่านอยู่อีกฟากของลานจอดซึ่งมีรถยนต์จอดอยู่ไม่กี่คัน ตัวอาคารดูเลือนรางจนแทบลื่นไปกับฉากหลัง ใต้พื้นฟ้าที่เต็มไปด้วยเมฆยามรัตติกาล บานประตูโลหะก็ดูคล้ายหลอมละลายเป็นหนึ่งเดียวกับผนัง

โรงพยาบาลเทศบาลยูริโนะเป็นหนึ่งในโรงพยาบาลทั่วไปหลายแห่งในเมืองนี้ มีจำนวนเตียงทั้งสิ้นหกร้อยเตียง ทว่าช่องทางเข้าออกสำหรับพนักงานกลับคับแคบและหายาก

ยามนี้มีบุคคลผู้หนึ่งเพิ่งเดินออกมาจากช่องทางที่ว่า สายตาสีเทาจับจ้องไม่กะพริบไปยังร่างบุรุษสวมเสื้อตัวหนาแฉกเกิดสีดำ กางเกงผ้าชีโน และรองเท้าผ้าใบ คงเลิกงานแล้ว หลังจากเอื้อมมือปิดประตูทางด้านหลัง เขาก็เดินมุ่งหน้ามายังลานจอดรถ เมื่อพินิจใบหน้าเรียวยาวซ้ำหลายครั้ง เธอก็มั่นใจว่าไม่ผิดตัวแน่ แม้สายตามองได้ไม่ถนัดชัดเจนเท่าไรนัก เพราะแสงสว่างบริเวณนั้นหุบหุ้มมืดมัว และสายตาที่เธอมองเขาก็คงลี้วรางไม่ต่างกัน

มันนั่นเอง

แกนกลางของร่างกายเย็นเยือกหลังฝ่ามือมารวมสองข้อ โขม บัดนี้กลับร้อนรุ่มเดือดปุด อิการิรีบเท้าออกจากเงาไม้แพะก๊วย กำหมัดแน่น แล้วย่างเข้าหาบุรุษเบื้องหน้า

ในที่สุดก็หาเจอ

ผู้ชายที่ทิ้งให้โซจิหิมดลมหายใจโดยไม่แยแส

สามเดือนก่อน

ฮิการินั่งมองหน้าโมริโอกะ โซอิจิ มีเพียงโต๊ะไม้เก่าคร่ำคร่าตัวหนึ่ง
คั่นกลางพวกเขาเท่านั้น บรรยากาศชื้นฉ่ำสุขสม

จู่ๆ โซอิจิก็เงยหน้าขึ้น หลังก้มหน้างูด นั่งมองมือตัวเองนิ่งนาน เขา
มองเธอแล้วคลี่ยิ้มกว้าง ทั้งที่งานบริษัทหลักทรัพย์ของเขายุ่งจนแทบไม่มี
เวลาหายใจ แต่ชายหนุ่มก็ยังสละเวลามหาเธอ

ฮิการิสั่งยิ้มตอบให้เขา ทรวงอกพลันอุ่นวาบ

คืนเร็นกัง คาเฟ๋ซึ่งผ่านการปรับแต่งสถานที่ใหม่จากบ้านโบราณใช้แสงไฟ
อินไดเร็กไลติง² ทำให้โซอิจิดูอ่อนโยนเหลือประมาณ ท่ามกลางลำแสงแสน
นุ่มนวล หญิงสาวมั่นใจว่าทั้งความฝันและความหวังในอนาคตของเขา
จะมีใบหน้าตนอยู่ในนั้นด้วย ภายในร้านยังมีลูกค้าที่มาเป็นคู่อีกหลายคน
แต่ฮิการิตกอยู่ในห้วงมายา โลกที่มีเพียงเขาและเธอนั่งประสานสายตา
กันและกันเพียงเท่านั้น

ใบหน้าโซอิจิสิ้นสะท้อน

เธอไม่มีจังหวะให้ตั้งคำถามว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะชั่วพริบตาต่อมา
ฮิการิเองก็รักษาความสมดุลไว้ไม่ได้อีกต่อไป แรงปะทะด้านข้างทำให้
กระเด็นตกจากเก้าอี้

ทุกสิ่งภายในร้านพลันยุบเข้าสู่ศูนย์กลาง ทั้งผนังและเสาล้อมระเนระนาด
ก่อเสียงโครมครามเสียดแก้วหู ฮิการิพยายามหนี แต่ไม่อาจแม้หัตถ์ยืนบน
พื้นที่สะท้อนเลื่อนลั่นตุกตุกขึ้นกระฉอก สิ่งเดียวที่เล็ดลอดออกมาได้คือเสียง
กรีดร้องแหลมเล็กอย่างไม่ต้องใจ จังหวะนั้นมีบางอย่างคล้ายเม็ดทรายปลิว
เข้าปาก ฮิการิคลานอยู่ที่พื้นพลางไอโซลก วัตถุมากมายปลิวว่อนเหนือ
ศีรษะและรอบข้าง พร้อมเสียงฉีกขาดแตกหักซ้อนทับฟังไม่ได้ศัพท์

หญิงสาวล้ารอกฝุ่นทรายออกจากปาก พลางสูดออกซิเจนเข้าปอด

² แสงจากโคมไฟที่ตกกระทบกำแพงหรือเพดานแล้วกระจายแสงไปรอบบริเวณ

สรรพสิ่งที่วัฏบริเวณพลันเจียบกริบ

ฮิการิค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้น แสงสั่นสะเทือนทุเลาลงแล้ว เธอเอื้อมมือ
คว้าขาโต๊ะที่อยู่ใกล้ๆ พยายามยันกายลุกขึ้น ทันใดนั้นอาการเจ็บแปลบ
เล่นปราดที่เข่าขวา ทำให้เธอเผลอขบฟันกรามกระทั่งหยดเย็นเต็มฝ่าเท้า

เธอมองไม่เห็นสิ่งใด ไฟดับหรือเปล่า ภายในร้านมีดสนิท มีแต่ฝุ่น
ปกคลุมเหนือศีรษะ

“โซอิจิ”

ฮิการิร้องเรียกชื่อนั้นด้วยปฏิกิริยาสะท้อนกลับ แต่ต้องสะดุ้งเฮือก
ในชั่วพริบตาเพราะไร้เสียงขานตอบ สิ่งกระทบโสตเธอตอนนี้มีเพียงเสียง
ครวญครางด้วยความเจ็บปวดดังระงมจากใต้ซากรักหักพัง

“โซอิจิ”

หญิงสาวกรีดร้อง แทบไม่อยากเชื่อสายตา เธอเหลือบไปเห็นขาคู่หนึ่ง
แน่นิ่งอยู่ที่พื้น

ฮิการิกระโจนเข้าไปทันที พลางเตะเก้าอี้ที่ล้มกระแทกเร่อยู่ปลายเท้า
และเหล่าจานชามของคาเฟ่ให้พันทาง โซอิจินอนหายอยู่ระหว่างเศษซาก
ดินเร็นกัง แน่ยิ่งกว่าหุ่นแสดงเสื้อ

“ไม่จริง”

ฮิการิพุ่งตรงไปยังหน้าอกชายหนุ่ม ยังอุ่น

เธอนั่งแห่ลงด้วยความโล่งอก โล่งอกไปที่ แต่จะให้วางใจตอนนี้
ก็ใช่ที่ โซอิจิมิเลือดออก ชีวิตเขายังน่าสว่หน้าหวานหากไม่มีการจัดการ
อย่างเหมาะสม

ฮิการิกวาดตามองไปโดยรอบ มือยังคงจับอยู่ที่หน้าอกของชายหนุ่ม
ตอนนั้นเองที่มีเสียงดังขึ้นจากอีกฟากหนึ่ง

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

เงาคนสองสายทาบทับลงบนกองอิฐปูน หนึ่งในนั้นเป็นคนร้องถาม

“ผมเป็นหมอ มีใครจำเป็นต้องช่วยเหลือเร่งด่วนไหมครับ”

ฉับพลัน อิการิรู้สึกว่าการคล่องจักขุเบื้องหน้าสว่างสดใส เธอเปล่งเสียงจากลำคอที่สับสน

“ทางนี้คะ”

เธอยกมือขึ้นพร้อมตะโกน

ทั้งสองเงาพร้อมใจกันมุ่งหน้ามาหาหญิงสาว เป็นผู้ชายทั้งคู่ จากจุดที่พวกเขา กำลังรีบรุดมาคงเห็นร่างโซอิจิซึ่งนอนนิ่งอยู่บนพื้นได้

อิการิรู้สึกขอบคุณดวงของตัวเอง ดีเหลือเกินที่มีแพทย์อยู่ในคาเฟ่ด้วย พวกเขาเป็นหนึ่งในลูกค้าคืนเร็นกัง เหนือนี้ก็ช่วยชีวิตชายคนรักของเธอได้แล้ว

ทว่าจังหวะที่อิการิโบกมือแสดงตำแหน่งให้พวกเขาได้รู้

“ไม่ทันแล้ว”

เสียงทุ้มต่ำดังกระทบโสตหญิงสาว

ชายอีกคนปรามชายหน้าเรียวที่บอกว่าตนเป็นแพทย์ เห็นได้ชัดว่าเลนส์แว่นตากรอบดำที่เขาสวมมีรอยคราบเปื้อนเปรอะอยู่เต็มไปหมด

“ทางโน้น” เขาชี้ไปยังทิศทางตรงข้ามอิการิกับโซอิจิ

อิการิไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้ชายคนนั้นพูด เมื่อเห็นชายทั้งสองเปลี่ยนทิศทางการกะทันหัน ใจพลันสงสัยขึ้นมาคราครั้น ทำไมพวกเขาถึงเธอกับโซอิจิไปเสียอย่างนั้นล่ะ

“รอเดี๋ยว”

อิการิเรียกรั้งชายทั้งสอง

“ทางนี้ มาทางนี้เร็วเข้า”

แต่พวกเขาไม่ได้หันกลับมาหาเธออีกเลย ในที่สุดอิการิก็เข้าใจ ผู้ชายสองคนนั้นตั้งใจปล่อยให้โซอิจินอนตายอยู่ตรงนี้ จากไปโดยไม่แยแส โซอิจิอิการิก็ร้องขึ้นอีกครั้ง

“อย่าไปนะ ช่วยคนนี้ได้ด้วย”

เงาบุรุษทั้งสองไม่ตอบสนอง เคลื่อนห่างออกไปเรื่อยๆ จนเห็นเป็นแค่เงาตะคุ่มเล็กกลงๆ หัวใจฮิการิพลันเย็นเยียบ

“นี่ พวกคุณกลับมาช่วยโซอิจิก่อนสิ เร็วเข้า”

หากปล่อยเขาไว้แบบนี้คงสายเกินแก้ หญิงสาวรู้สึกได้ว่าความอบอุ่นค่อยๆ เลือนหายไปจากลำตัวโซอิจิ ฮิการิถอดร่างเขาไว้แน่น รวากับว่าชายหนุ่มกำลังจะเลือนหาย แขนของเธอชุ่มโชกไปด้วยเลือด โลหิตที่พุ่งพรวดออกมาพร้อมลมหายใจของโซอิจิ ภาพแห่งความเบิกบานแจ่มใสเมื่อครู่เลือนหายไปจากหัวใจฮิการิ

“ได้โปรด”

ฮิการิสะอึกสะอื้น พลังเปล่งเสียงแหบแห้ง

“ช่วยด้วย”

เงาทั้งสองหายวับไปกับม่านฝุ่นฟุ้งกระจาย คล้ายไม่ได้ยินเสียงกรีดร้องของฮิการิ

เธอเพิ่งรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากมีการรายงานข่าว

คาเฟคินเรนกังเกิดการทรุดตัว ขณะฮิการิกับโมริโอกะ โซอิจิเข้าใช้บริการ

สาเหตุเกิดจากตัวอาคารเก่า แม้คินเรนกังอ้างว่าได้ปรับปรุงซ่อมแซมบ้านโบราณก่อนเปิดให้บริการเรียบร้อยแล้ว แต่ความจริงแค่ตกแต่งภายในใหม่ ไม่มีการเสริมโครงสร้างอาคารด้านแผ่นดินไหว รวมถึงไม่ได้บำรุงรักษาอาคารโบราณเลย ถือเป็นการจัดการที่มั่งง่าย คินเรนกังจึงถล่มในช่วงเปิดให้บริการ แม้ตัวอาคารยุบลงเพียงบางส่วน รอดพ้นการพังครืนลงมาทั้งหมดได้อย่างหวุดหวิด แต่ความเสียหายนั้นใหญ่หลวง ลูกค้าและพนักงานที่อยู่ ณ สถานที่เกิดเหตุหลายสิบคนถึงคราวเคราะห์ แต่มีแค่หนึ่งคนที่เสียชีวิต นั่นคือโซอิจิ

ฮิการิสูญเสียชายคนรัก เธอเองก็ขาหักบริเวณเข่าข้างขวา แต่ด้วย

ต้องเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาล จึงไม่อาจเศร้าโศกกับการจากไปของชายที่ตนรักที่สุดได้

หลังออกจากโรงพยาบาล อิการิเก็บตัวอยู่ในห้องตามลำพัง ทั้งยังลาออกจากงานประจำ

มิหนำซ้ำหญิงสาวยังเคลื่อนไหวมากไม่ได้ จนกว่ากระดูกขาที่หักจะหายดี นั่นยังทำให้เธอดำเนินตัวเองด้วยความรู้สึกผิดที่เกาะกุมหัวใจแน่นหนา อิการิเสียใจที่ช่วยชีวิตคนรักไว้ไม่ได้ ทั้งที่เธอควรทำได้ดีกว่านี้

ตอนเกิดอุบัติเหตุ เธอควรทุ่มเทกายใจให้มากกว่านี้เพื่อช่วยชีวิตโซอิจิ หากเธอไม่ตระหนกกลนลานจัดการทุกอย่างได้เหมาะสม โซอิจิคงได้รับการช่วยเหลือและถูกนำส่งโรงพยาบาลได้ทันเวลา

แต่ทุกสิ่งกลับตาลปัตร

อิการิครุ่นคิด หัวใจแห้งผาก

ทำไมตอนนั้นพวกเขาไม่ช่วยโซอิจิล่ะ ผู้ชายสองคนที่ตะโกนถามเธอกับโซอิจิหลังม่านฝุ่นดินลอยฟุ้ง หลังเกิดเหตุใหม่ๆ

หนึ่งในนั้นคือชายหน้าเรียว เขาเป็นแพทย์ ส่วนชายสวมแว่นตากรอบดำที่มาด้วยกันก็คงเป็นคนในแวดวงเดียวกัน ทั้งที่พวกเขาอยู่ในสถานที่เกิดเหตุ แต่ทำไมถึงไม่เหลียวแลโซอิจิที่ได้รับบาดเจ็บ แน่นนอน อิการิมั่นใจว่าพวกเขาได้ยินเสียงเธอร้องขอให้ช่วยชีวิตชายคนรัก

ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ไม่สมเหตุสมผล เพราะในสถานที่เกิดเหตุไม่มีใครบาดเจ็บสาหัสสาครรจ์จนพวกเขาต้องรีบเข้าไปช่วยชีวิตเร่งด่วนนอกจากโซอิจิ ชายคนรักของเธอเป็นเหยื่อของเหตุการณ์ครั้งนี้เพียงผู้เดียว เท่าที่อิการิสืบค้น ไม่มีใครเจ็บหนักจนถึงแก่ชีวิต แม้มีอีกหลายคนที่ได้รับบาดเจ็บอยู่บ้างก็ตาม ชายสองคนนั้นอยู่ตรงนั้นแต่กลับไม่ยอมช่วยชีวิตโซอิจิ ทั้งที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม อิการินึกหาสาเหตุไม่ออกว่าทำไมพวกเขาถึงเมินเฉยไปเสียอย่างนั้น

หากพวกเขาเข้ามาปฐมนิเทศอย่างเหมาะสม ลมหายใจของโซอิจิ คงไม่ถูกพราก

ยิ่งคิดยิ่งสับสนจะทานทน

ผู้ชายสองคนนั้นตั้งใจทำอะไรกันแน่ เธอคงตายตาไม่หลับถ้าไม่ถามคำถามนี้กับเจ้าตัว

ฮิการิเริ่มตามสืบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ชายทั้งสอง ชื่ออะไร อาศัยอยู่ที่ไหน โดยเฉพาะชายแว่นตากรอบดำที่เร่ร่อนอีกคนว่า ‘ไม่ทันแล้ว’ และเธอต้องตามหาผู้ชายใส่แว่นกรอบดำซึ่งขัดขวางการช่วยชีวิตโซอิจิให้จงได้

ตอนแรกเธอเข้าไปสอบถามกับตำรวจ เนื่องจากฮิการิเป็นหนึ่งในผู้บาดเจ็บจึงได้นามบัตรของผู้รับผิดชอบในอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น แต่พอติดต่อไปสอบถามข้อมูล กลับถูกปฏิเสธเพราะเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นไม่ได้ หญิงสาวจึงตรวจสอบเนื้อหาการรายงานข่าวทุกชิ้นเกี่ยวกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด ทว่าไม่เจอผู้ชายสองคนนั้น คงไม่มีการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่อยู่ในจุดเกิดเหตุเปิดเผยต่อสาธารณะ เว้นแต่โซอิจิ ผู้เสียชีวิต ถ้าอย่างนั้นเธอก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากพึ่งพาการลงประกาศตามหาทางอินเทอร์เน็ต

ฮิการิซื้อสมาร์ทโฟนเครื่องใหม่ ป้อนข้อมูลค้นหาเข้าไปเข้ามาจนดึกดื่น แต่ข้อมูลที่ปรากฏแก่สายตาล้วนมีที่มาไม่ชัดเจน มีหน้าซ้ำจำนวนข้อความที่คนโพสต์เกี่ยวกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นยังลดน้อยลงในทุกวัน ไม่นานผู้คนก็หมดความสนใจในระยะเวลาแสนสั้น

หลังอดทนทำซ้ำๆ อยู่หนึ่งสัปดาห์ ฮิการิก็เปลี่ยนแนวทางใหม่ ล้มเลิกค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับอุบัติเหตุคาเฟลล์ม ครั้งนี้เธอเข้าเว็บไซต์โรงพยาบาลซึ่งตั้งอยู่ภายในเขตเมืองเดียวกับคาเฟลล์มเรนกัน ไส้ดูที่ละเว็ปทีละแห่ง ตอนนั้นเธอจำได้ว่าผู้ชายสองคนนั้นมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับโซอิจิ อายุยี่สิบเจ็ดปี หากพวกเขาเป็นแพทย์ ก็เป็นไปได้มากกว่าน่าจะสังกัดโรงพยาบาลไหนสักแห่ง

ในละแวก

ในเว็บไซต์ของโรงพยาบาลแต่ละแห่ง มักแนะนำแพทย์ที่ปฏิบัติหน้าที่ในแต่ละแผนก อีการิจึงค่อยๆ ไล่ดูไปที่ละเว็บไซต์ ซึ่งรูปแบบการนำเสนอผังบุคลากรก็แตกต่างกันไปในแต่ละโรงพยาบาล บางแห่งถึงขั้นลงรูปถ่ายใบหน้าชัดเจน บางแห่งลงเฉพาะชื่อกับประวัติการศึกษา หญิงสาวจึงจ้องรูปถ่ายซ้ำแล้วซ้ำเล่า พลางรื้อฟื้นความทรงจำของตน หากแพทย์นั้นไม่มีรูปถ่าย เธอก็จะเอาชื่อไปสืบค้นภาพถ่ายที่ละชื่อ ผลจากการค้นหารูปภาพด้วยชื่อจริงทำให้หญิงสาวเจอภาพถ่ายใบหน้าแพทย์จำนวนมาก แต่อีการิก็ต้องตรวจสอบภาพที่ละภาพด้วยตาตัวเอง

อีการิเฝ้าค้นหาคืนแล้วคืนเล่า แล้วก็เจอจนได้

ผู้ชายที่เธอเห็นในวันเกิดเหตุ

ตอนนั้นเวลาล่วงเข้าดึกคืนแล้ว อีการิเผลอลงลิ้นหายใจขณะทิ้งร่างลงบนเตียง พังจ้องใบหน้าผู้ชายที่ปรากฏบนหน้าจอสมาร์ทโฟนตาไม่กะพริบ ใบหน้าเรียวยาวประดับด้วยรอยยิ้มกำลังเหม่อมองมาทางนี้ ชั่ววินาทีที่คาเฟลล์ม เขาได้ชื่อว่าเป็นแพทย์ ณ สถานที่เกิดเหตุ โคมหน้าผู้ชายคนนั้นปรากฏในภาพถ่ายกลุ่มของเหล่าแพทย์ผู้ปวยนอก เว็บไซต์แผนกโรคผิวหนังโรงพยาบาลเทศบาลยูรีโนะ

แต่ไม่ได้ระบุชื่อ

เว็บไซต์แผนกโรคผิวหนังมีการแนะนำรายชื่อแพทย์ผู้รับผิดชอบคนไข้ตั้งแต่เริ่มต้นกับประวัติพอสังเขป ส่วนพื้นที่ด้านล่างของหน้าเว็บมีการลงรูปถ่ายหมู่ของคณะแพทย์เอาไว้ เนื่องจากใบหน้าของแพทย์แต่ละคนในรูปถ่ายหมู่ไม่มีการระบุชื่อแยกทีละบุคคลกำกับในภาพ ทำให้อีการิบอกไม่ได้ว่าใครเป็นใคร แม้เธอตัดชื่อหัวหน้าแผนกและหัวหน้ากลุ่มงานออกพิจารณาเฉพาะแพทย์ที่มีอายุไล่เลี่ยกับโซอิจิ ก็ยังเหลืออีกตั้งห้ารายชื่อซึ่งเข้าข่ายว่าน่าจะเป็นชื่อของชายหน้าเรียว แต่พอเอาชื่อแพทย์แต่ละคน

ไปสืบค้นรูปภาพ ปรากฏว่าเจอภาพถ่ายใบหน้าเพียงสองชื่อ และไม่ใช่ว่า
หน้าเรียวที่เธอพยายามตามหา มีหน้าซ้ำแพทย์ที่เหลือนอีกสามคน ได้แก่
โทมิโอกะ คุโรตะ และฮิราโนะ ก็ไม่สามารถระบุใบหน้าได้เช่นกัน

ฮิการิเปิดหน้าจอมาร์ทโฟนดูรูปถ่ายอีกครั้ง จ้องเหม็งที่ชายหน้าเรียว
ซึ่งเธอยังไม่รู้จัก เขาเป็นแพทย์อย่างที่เจ้าตัวอ้างจริงๆ ทว่า—

จู่ๆ ใบหน้าเรียวยาวของชายหนุ่มก็ถูกบดขยี้ จนหน้าจอบรรยากาศ
“อา”

ฮิการิบีบปลายนิ้วลงบนหน้าจอถี่ๆ แนนอนอีกฝ่ายไว้ปฏิบัติยาตอบโต้
ฉันควรทำอะไร นี่ฉันจะอย่างไรกับมันดี ทั้งที่ความหาตัวมันเจอแล้ว
แท้ๆ หญิงสาวเขย่าสมาร์ตโฟนขึ้นลงรวดเร็วและรุนแรง ไม่รู้จะทำอย่างไร
ต่อไปดี ในที่สุดก็คิดอะไรดีๆ ออกหลังจากทำสมาร์ตโฟนหลุดมือ ตอนนี้
หน้าจอดับไปแล้ว แบตเตอรี่หมดเพราะเธอใช้งานมาตลอดคืน

ฮิการิสูดลมหายใจจนเต็มปอด พลังเอื้อมหยิบสายชาร์จ ไม่เป็นไร
เชื่อว่าข้อมูลจะหายจากหน้าจอสมาร์ตโฟนสักหน่อย แต่ถึงจะหายไป เธอก็
จำทุกอย่างได้แม่น ส่วนชายสวมแว่นตารอบดำผู้เป็นตัวละครเอกของเรื่อง
เธอกลับไม่รู้อะไรเกี่ยวกับตัวเขาเลย คงต้องสืบต่อจากผู้ชายหน้าเรียว
ฮิการิเหลือบดูนาฬิกา รู้สึกสายตาพร่ามัวเพราะอดนอน ตอนนี่ยังไม่รุ่งสาง
โรงพยาบาลเทศบาลยูริโนะจึงยังไม่เปิดรับคนไข้แผนกผู้ป่วยนอก

ได้งีบหลับแค่ไม่กี่ชั่วโมง ฮิการิก็ก้าวเท้าออกจากบ้าน หลังหมกตัวอยู่
แต่ในบ้านเนิ่นนาน เธอเปลี่ยนสายรถไฟฟ้า มุ่งหน้าสู่โรงพยาบาลเทศบาล
ยูริโนะซึ่งห่างออกไปราวชั่วโมงครึ่ง

ถึงเธอไม่รู้จักชื่อ แต่คว่าที่อยู่ของชายหน้าเรียวไว้ในมือจนได้ ฮิการิ
วางแผนไปที่โรงพยาบาลทันที ตั้งใจมองหาชายคนนี้ด้วยสายตาตัวเอง
ระหว่างขงตัวเองอยู่ในบ้าน ขาข้างขวาที่หักบริเวณหัวเข่าก็หายดี เดินเหิน
แทบจะเป็นปกติ

นี่เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวเดินทางมาเยือนโรงพยาบาลเทศบาลยูริโนะ เมื่อเดินเข้าโถงด้านหน้า พบว่าทุกพื้นที่คลาคล่ำไปด้วยพนักงาน อาสาสมัคร และเหล่าผู้ป่วยนอก อิการิได้ยินว่าที่นี่เป็นโรงพยาบาลขนาดใหญ่ ถึงขนาดเป็นโรงพยาบาลฉุกเฉินตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันสาธารณสุขแห่งประเทศญี่ปุ่น จากประสบการณ์พบแพทย์ที่โรงพยาบาลหลายครั้ง อิการิจึงพุ่งตรงไปยังช่องผู้ป่วยใหม่อย่างไม่ลังเล หากเธอเป็นผู้ป่วยแผนกโรคผิวหนัง จะต้องเข้ารับการตรวจรักษาต่อเนื่อง และวันที่ชายหน้าเรียวลงตรวจเธอ ย่อมต้องมาถึงแน่นอน

ทว่าเมื่อลองสอบถามพนักงานต้อนรับและบริการผู้ป่วย หญิงสาวถึงรู้ว่ โดยพื้นฐานแล้ว ผู้ป่วยใหม่จะได้รับการตรวจรักษากับแพทย์คนเดิมที่เคยดูแลรักษาครั้งแรก หากมีการนัดติดตามอาการ นั้นหมายความว่า ถ้าครั้งแรก เธอไม่ได้เป็นคนไข้ของผู้ชายหน้าเรียว 'ไม่ว่าเธอจะมาที่โรงพยาบาลนี้อีกกี่ครั้งก็ไร้ความหมาย

อิการิหยิบใบลงทะเบียนผู้ป่วยใหม่ที่แผนกต้อนรับ แสร้งทำเดินไปกรอกข้อมูลที่ฝั่งตรงข้าม พยายามออกห่างพนักงานต้อนรับและบริการผู้ป่วยให้มากที่สุด เธอหนึ่งที่เก๋อ้อเรียกตรวจ ทอดสายตามองผู้คนที่เดินสวนกันไปมาภายในโรงพยาบาล หญิงสาวไร้ซึ่งทางเลือกอื่น นอกจากสอดสายสายตาหาเป้าหมายภายในโรงพยาบาล

ในขั้นแรก แม้เธอหาเจอว่าชายหน้าเรียวปฏิบัติงานอยู่ที่ห้องตรวจไหน ก็ไม่รู้ว่าต้องเริ่มบทสนทนาอย่างไรอยู่ดี คงแปลกไม่น้อยหากอยู่ดีๆ เธอชวนเขาพูดคุยเรื่องส่วนตัว จึงเหลือเพียงทางเดียวคือ หาจังหวะที่เขาพัก เข้าหรือเลิกงาน แล้วเข้าไปทักทาย

นับตั้งแต่วันนั้น อิการิเริ่มเดินวนไปทั่วโรงพยาบาล เน้นบริเวณนั่งรอเรียกตรวจของแผนกโรคผิวหนัง บ้างเดินวนกวาดตาหาชายหน้าเรียวแถวโถงทางเข้าโรงพยาบาลและโรงอาหาร

ช่วงแรกหญิงสาวใช้เวลาเดินหาอีกฝ่ายได้แค่หนึ่งชั่วโมง ก้าวขาเล็กน้อย ไม่ทันไรก็หอบเหนื่อย กระดูขาขาที่หักเกือบหายเป็นปกติแล้ว แต่เพราะเธอไม่ได้ออกมาเดินข้างนอกนาน พละกำลังทางร่างกายจึงถดถอยเป็นธรรมดา อย่างไรก็ตาม อาการของอิการิเริ่มดีขึ้นก็เพราะได้ออกจากบ้านมา เดินวนเวียนอยู่ในโรงพยาบาล เริ่มจากเดินได้วันละหนึ่งชั่วโมงก็เพิ่มเป็นวันละสองชั่วโมง เดินได้นานขึ้นเรื่อยๆ

ยิ่งกว่านั้นอิการิยังค้นพบว่า ทางเข้าออกสำหรับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน อยู่ทางด้านหลังของตัวโรงพยาบาล หากเธอเฝ้าจับตามองอยู่ตรงนั้น สักวัน ชายหน้าเรียบต้องปรากฏตัวตรงหน้าเธอแน่ เพียงแต่จุดเฝ้าจับตาดูนั้นอยู่ข้างนอก ถ้าเธอเดินป่วนเปื้อนอยู่แถวนั้นตอนกลางวันย่อมสะดุดสายตาคน อิการิจึงเลือกเฝ้าจับตาดูตอนกลางคืนในหนานที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ทว่าหลังดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าอากาศจะหนาวเหน็บ นั่นทำให้เข้าขวาวปวดป्रा ยิ่งขึ้นเมื่ออากาศเย็น

แต่ชายหน้าเรียบไม่ได้ปรากฏตัวให้เธอเห็นอย่างที่คาด อิการิไปโรงพยาบาลทุกวัน หลังเดินวนเวียนไปมาไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบ หากมีผู้ป่วยถาม หญิงสาวถึงกับแนะนำได้ว่าอะไรอยู่ตรงไหน รวากับพนักงานและอาสาสมัครคนหนึ่ง

และในที่สุด

อิการิสืบเท้าออกจากเงาต้นไม้เปียก

ชายหน้าเรียบที่เธอเฝ้าตามหา บัดนี้ปรากฏตัวอยู่ใต้แสงจันทร์สลัวราง คืบนี้อิการิเฝ้าจับตาดูทางเข้าออกของเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลอยู่เกือบสองชั่วโมง

เมื่อเผลอหันทางเข้าออกจะเห็นลานจอดรถของเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล แผ้วกว้างอยู่เบื้องหน้า สุดขอบลานที่รองรับจำนวนรถยนต์ทั่วไปได้หลาย

สิบคันคือตันแปะก๊วยที่ปลูกไว้บนคันกันน้ำและลำคลอง เธอเฝ้ารออยู่ใต้ต้นไม้้นมาตลอด อาศัยลำต้นบดบังสายลมหนาว แม้ไม่ค่อยช่วยก็ตาม และหลบเลี้ยงสายตาผู้คนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

อิการิมละจากคันกันน้ำ เดินตัดข้ามลานจอดรถ เคลื่อนกายเข้าไปหาชายหน้าเรียว

อีกฝ่ายยังไม่ทันได้สังเกตว่าเธอกำลังเดินเข้าไปใกล้ เพราะระยะห่างระหว่างเขากับเธอตอนนี้เกือบยี่สิบเมตร ชายหนุ่มกำลังย่ำเท้าเชื่องช้าดูอิดโรย ไม่แปลกสำหรับแพทย์ที่เพิ่งออกเวร ชายหน้าเรียวก้มหน้าขณะเดินตรงไปที่ลานจอดรถ ผู้ชายคนนี้กับผู้ชายสวมแว่นตากรอบดำได้ปล่อยให้โซอิจิตายอย่างไม่มีไฉ

เพราะอะไรกัน หญิงสาวเกือบกรีดร้องออกมา อาการย่ำคิดย่ำทำตลอดสามเดือนที่ผ่านมา กำลังผุดพลุ่งอิงอลอยู่ในร่างของเธอ

อิการิต้องถามมันให้ได้ เธอสูดหายใจเข้าจนเต็มปอด พยายามไม่ให้เสียงใดเล็ดลอด เรื่องนี้ต้องได้ยินคำตอบจากปากเจ้าตัวเท่านั้น

หากเหตุผลที่ได้ไม่สมเหตุผลผลขึ้นมალะ

ช่องอกของหญิงสาวพลันเย็นเยือก ประหนึ่งกดก้อนน้ำแข็งแห่งลงบนผิวหนัง

สมมติว่าพวกมันทิ้งโซอิจิให้นอนตายอยู่ตรงนั้นเพราะความเห็นแก่ตัว เธอจะไม่มีวันให้อภัยพวกมัน

ฆ่า ศัพท์คำนี้ผุดขึ้นในสมอง การมอบความตายให้ชายหน้าเรียวกับชายสวมแว่นตากรอบดำ ถือเป็นการชดใช้ให้บุคคลอันเป็นที่รักของเธอ นั่นคือสิ่งที่อิการิทุ่มเทกายใจทำให้โซอิจิได้ทั้งหมด อย่างน้อยก็เพื่อไว้อาลัยให้เขา

หน้าอกเย็นเฉียบจนเริ่มปวด อิการิจึงทุบกำปั้นลงตรงนั้นแรงๆ

เธอต้องสงบสติอารมณ์ไว้ก่อน เวลานี้ยังไม่ได้วางแผนไว้ว่าจะเดินหมากอย่างไรต่อไป ทุกอย่างขึ้นอยู่กับปฏิกิริยาตอบสนองของอีกฝ่าย

ทว่าพวกมันสองคนมีเหตุผลที่พอฟังขึ้นมาตั้งแต่แรก มีข้อแก้ตัวสมเหตุสมผลที่ต้องปล่อยให้โซอิจินอนตายอย่างนั้นด้วยหรือ สะตากรมที่ทำให้เธอลุกขึ้นมาแก้แค้นถูกกำหนดไว้แล้วหรือเปล่า

อิการิสืบเท้าเข้าหาชายหน้าเรียวราวกับถูกขับเคลื่อนด้วยพลังแห่งรักสุดพรรณพริ้ง เจามนุษย์ที่เธอเห็นวันเกิดเหตุค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้นตรงหน้า

ฉับพลันนั่นเอง จู่ๆ แผ่นหลังชายหน้าเรียวก็หดเล็กลง ย่อกายลงไปที่พื้น คงกำลังผูกเชือกกรองเท้าผ้าใบที่หลุดลุ่ย อาจเพราะบรรยากาศรอบตัวค่อนข้างมืด เขาจึงยังไม่เห็นอิการิที่อยู่ห่างออกไปประมาณสิบเมตร

อิการิสืบเท้าเร็วรัวตามความเคยชิน จุดหมายของสายตาคือจุดกึ่งกลางกระหม่อมเรือนผมสีดำ

“เอ่อ”

เธอเปล่งเสียงแหบแห้ง ไม่รู้จะเรียกเขาว่าอย่างไรดีเพราะไม่รู้ชื่อ

ชายหน้าเรียวเงยหน้าขึ้นพร้อมผุดลุกจากพื้นลาดยางมะตอย ประสานสายตากับอิการิซึ่งมีเพียงความสลัวเย็นเยียบคั่นกลาง หญิงสาวพยายามอ่านสีหน้าที่ปรากฏ

วินาทีนั้นเธอได้ยินเสียงคล้ายลูกโป่งแตก

จู่ๆ ชายหน้าเรียวที่ยืนอยู่ตรงหน้าก็ล้มตึง

อิการิชะงักฝีเท้า อยู่ดีๆ ชายหน้าเรียวก็ล้มลงไปกองกับพื้น แน่ใจไม่ไหวดิ้ง

ความรู้สึกแสบหนึ่งเหมือนได้ย้อนกลับไปยังคืนเร็นกังที่ถล่มเมื่อสามเดือนก่อน ราวกับถูกดึงกลับไปยังห้วงเวลาที่เธอสูญเสียโซอิจิ

หญิงสาวไม่รู้สาเหตุ แต่นั่นคือภาพที่เธอนึกขึ้นได้ หลังจากเห็นคราบดำจากร่างชายหน้าเรียวซึ่งนอนแบ็บอยู่ที่พื้น ค่อยๆ แผ่กระจายไปตามพื้นยางมะตอย

กลิ่นคาวเลือดเหมือนกันกับตอนนั้นไม่มีผิด

“อ้อ...”

ฮิการิตัวแข็งทื่อ เกิดอะไรขึ้น ทั้งที่เมื่อกี้เธอแค่ตั้งใจจะถามเขาเกี่ยวกับเหตุการณ์คราวนั้นแท้ๆ

บัดนี้ชายหน้าเรียวกลับลั่นค่ว่าอยู่แทบเท้าเธอ ร่างกายเต็มไปด้วยโลหิตสีดำ ไม่มีที่ท่าว่าจะตอบคำถาม

2

เขาดูสายน้ำสีดำเป็นเมือกกลิ่นสะท้อนแสงเป็นประกายระยิบดุจสาหร่ายตามซอกหิน พลันคิดถึงเรื่องราวในวัยเด็ก

แม่น้ำแถวบ้านที่เขาดูในคืนนั้น แม่กว้างสุดลูกหูลูกตาจนมองไม่เห็นผืนดินอีกฝั่งหนึ่ง

เสียงคลื่นก่อระลอกดังซู่ซ่าไม่หยุด ทั้งที่ไม่ใช่ทะเล แต่เสียงนั้นทำให้เขารู้สึกเหมือนนั่งอยู่ริมหาด

วินาทีที่น้ำสั้มผิวสลายนิ้วเท้า เขาพลันลั่นสะท้อนไปทั่วสรรพางค์

‘ขอโทษนะ’

เสียงแหลมเล็กดังขึ้น

เมื่อเขาเงยหน้า เห็นใบหน้าขาวซีดของมารดา หยาดน้ำตากำลังไหลอาบแก้มเป็นสาย

‘ขอโทษนะจ๊ะ วาตารุ’

วงแขนขาวซีดคู่นั้นโอบกอดวาตารุ หน้าอกของแม่เย็นเยียบทว่าอบอุ่น เสียงสะอึกสะอื้นสะท้อนก้องเข้าไปลึกถึงกลางใจ

‘ไม่มีอะไรให้กินแล้ว เรากำลังจะตาย’

เขาเงยหน้ามองมารดาผ่านช่องว่างระหว่างอ้อมแขน นัยน์ตาคู่นั้นทอประกายวิบวับประหนึ่งกลุ่มดาวกระจิริดเหนือฟากฟ้าดูเศร้าสร้อย

ริมฝีปากบิดเบี้ยวเล็กน้อยไม่ต่างกับน้ำตาลปั้นที่ถูกดัดด้วยปลายนิ้ว

งดงามเหลือเกิน

‘ผมจะไปพร้อมแม่ครับ’

ร่างกายของแม่เอียงกระเท่เร่ พร้อมกับสังขารของเขาที่เสียสมดุล

ขณะร่วงหล่นลงไปใต้ม่าน้ำ สายตาเขาจับจ้องเพียงใบหน้าอันงดงามของมารดา เขาอยู่ในอ้อมกอดของแม่ นัยน์ตาเบิกโพลง ริมฝีปากอ้ากว้าง น้ำสีดำนวลปนพลันทะลักเข้าสู่ช่องปากทันที วาตารุหายใจไม่ออก ร่างกายจมดิ่งร่วงสู่ก้นบึ้งของสายน้ำพร้อมกับมารดา—

เขาฟื้นคืนสติอีกครั้งด้วยเสียงลั่นสะเทือนอื้ออึง

วาตารุหยุดยืนอยู่ที่ถนนริมคันดินกั้นน้ำ ก่อนล้วงสมาร์ตโฟนออกมา มีคนโทร.เข้า แต่เขาเลือกที่จะเมินเฉย เพราะเห็นแล้วว่าใครต่อสายเข้ามา พอเก็บสมาร์ตโฟนเข้ากระเป๋า การลั่นสะเทือนเพราะคนโทร.เข้าก็หยุดลั่น

สายตาเขาจับจ้องไปยังสายน้ำไหลเอื่อยเจียบบังนอีกครั้ง ความทรงจำ ณ ก้นบึ้งดำมืดของแม่น้ำเอ่อท้นขึ้นมาอีกครั้ง

หลังจมดิ่งลงไปพร้อมมารดา โชคดีที่มีกลุ่มคนสัญจรไปมาผ่านมา เห็นเข้าจึงช่วยเขาขึ้นมาจากแม่น้ำได้ทัน

แต่เขาคงไม่มีวันได้เห็นหน้าแม่อย่างนั้นอีก

เพราะสถานสงเคราะห์เด็กทำหน้าที่ดูแลเขาแทน

...เขาอีกแล้ว

วาตารุจี้ปาก สมาร์ตโฟนของเขาลั่นขึ้นมากลางคอบ คือไม่เลิกจริงๆ วาตารุยอมแพ้ กดรับโทรศัพท์ จากนั้นยกสมาร์ตโฟนแนบใบหู

“เฮ้ย ยังไม่ลงมืออีกหรือ”

เสียงอู้อี้แว่วกระแทบโสต

“รีบหน่อย”

วาตารุเกียจคร้านเกินกว่าจะปรับน้ำเสียงไม่ให้ฟังดูเอือมระอา เพราะ

คิดอยู่แล้วว่าปลายสายต้องพูดเรื่องนี้

“จริงหรือ”

“โกหกไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา เพราะเดี๋ยวแกก็รู้อยู่ดี ยังไงก็ไปแหกตาตัวเองก็แล้วกัน”

“ไม่ดีกว่า”

น้ำเสียงอีกฝ่ายสงบลงทันที แปรเปลี่ยนเป็นทุ้มต่ำ

“นี่แกคงไม่คิดว่าเรื่องจะจบลงแค่นี้หรอกนะ”

“ฉันรู้”

ช่วงนี้งานกำลังไปได้สวย ไม่มีอะไรติดขัด

เขารู้ดีว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไรจึงกวาดสายก่อนที่ปลายสายจะพาล่ามอะไรออกมาอีก วาดารุหันหลังให้สายน้ำดำทะมึน จากนั้นจึงออกเดิน

3

ท้องฟ้ายามราตรีเต็มไปด้วยหมู่เมฆ รวากับบาดแผลกำลังเปื่อยเน่าก็ไม่ปาน หยาดน้ำฝนก่อตัวก่อนพร่างพรู

น้ำไหลรวมตัวกันเป็นหยดที่ปลายร่ม จากนั้นร่วงหล่นลงบนบ่า ค่อยๆ ซึมเข้าไปในชุดไว้ทุกข์ใต้เสื้อโค้ต

ฮิการิเผลอสะบัดหน้า โพลნი์ถึงตอนสวมชุดไว้ทุกข์แบบนี้เมื่อสามเดือนก่อน วันนั้นฝนก็ตกเหมือนกัน ทำให้ชุดไว้ทุกข์ชุ่มโชก ขณะใช้ไม้ค้ำยันเดินส่งบุคคลอันเป็นที่รักของเธอสู่สุรวงสวรรค์

หญิงสาวรีบขอยเท้าเข้าอาคารที่มีควันโขมงท่ามกลางสายฝน หุบร่มแล้วล้วงผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋าถือ ชับน้ำจากบาที่เปียกชุ่ม รู้สึกใจสงบขึ้นเล็กน้อย

เมื่อกวาดตามองทั่วบริเวณ เห็นผู้คนแต่งกายด้วยชุดดำหลายสิบคน

รวมตัวกันอยู่ในห้องโถง แต่ละวันมีการจัดพิธีสียะ³ หลายครั้งที่โถงจัดงานศพ
แห่งนี้ ทว่าเมื่อเทียบกับงานศพอื่นแล้ว ผู้ตายงานนี้ค่อนข้างอายุน้อย จึงดู
สะอึดตา เพราะแขกเหรื่อที่เดินทางมาไว้อาลัยให้เขาเป็นกลุ่มชายหนุ่ม
หลายคน

ภาพเหตุการณ์เมื่อสามวันก่อนผุดขึ้นมาในห้วงความคิด

ณ ลานจอดรถสำหรับพนักงานของโรงพยาบาลเทศบาลยูริโนะ อิการิ
กำลังเดินเข้าไปหาผู้ชายหน้าเรียว ฉับพลันนั่นเอง จู่ๆ เขาก็ล้มลงต่อหน้า
อิการิโดยไม่ทราบสาเหตุ ก่อนแน่นิ่งไปทั้งอย่างนั้น

อิการิตะลึงจับต้นชนปลายไม่ถูก อย่างไรก็ตาม เมื่อสำนึกได้ว่า
โลหิตที่พรั่งพรูออกจากร่างกายชายหน้าเรียวจะเปื้อนปลายเท้าตน
หญิงสาวพลันหวาดหวั่นขึ้นมาจึงรีบหนีออกจากที่นั่นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะ
เป็นไปได้ตามสัญชาตญาณ กระทั่งกลับถึงบ้าน อิการิถึงนึกขึ้นมาได้ว่าตน
ควรบอกใครสักคนหรือไม่ก็ตองโระ แฉ่งตำรวจเพื่อช่วยชายหน้าเรียวคนนั้น

อิการิไม่คิดจะกลับไปยังสถานที่เกิดเหตุสุดสยดสยองนั้นอีก จึงเปิด
โทรทัศน์ที่บ้านดูว่าเกิดอะไรขึ้น ชาวด่วนออกอากาศในระยะเวลาไม่ถึง
หนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น รายละเอียดของคดีตามมาในอีกไม่กี่ชั่วโมง

ชายหน้าเรียวถูกยิงสังหาร

จากการรายงานความคืบหน้าคดี อิการิจึงรู้ว่าชายหน้าเรียวที่ตนเฝ้า
แกะรอยตามหาชื่ออะไร อายุเท่าไร ใครอะ โทชิกิ อายุสามสิบเอ็ดปี และ
แน่นอน เขาเป็นแพทย์สังกัดแผนกโรคผิวหนัง โรงพยาบาลเทศบาลยูริโนะ

ใครบางคนยิงคุโรดะตรงพื้นที่ด้านหลังโรงพยาบาล กระสุนทะลุทะลวง
ศีรษะทำให้เขาเสียชีวิตทันที และอิการิบังเอิญอยู่ที่นั่นพอดี

หญิงสาวมัวแต่สนใจคุโรดะ จึงจำไม่ได้ว่ามีคนอื่นนอกจากเธอกับเขา
ที่ลานจอดรถอีกหรือเปล่า แต่จากเนื้อหาการรายงานข่าวคนร้ายไม่ได้ยิงจาก

³ การอยู่เฝ้าศพทั้งคืนก่อนทำพิธีฝังหรือเผาศพ

ดาตฟ้าอาคาร แต่เป็นการยิงระยะเผาขน นั่นหมายความว่าคนร้ายอยู่ภายในลานจอดรถด้วยเหมือนกัน หากวิถีกระสุนพลาดเป้าไปเพียงเล็กน้อย กระสุนที่เล็งคุโรตะอาจพุ่งตรงมาที่เธอแทน แค่คิดกระตุกสั่นหลังพลันเย็นเยียบ

คนร้ายทะลวงศีรษะคุโรตะด้วยกระสุนนัดเดียวก่อนหลบหนีจากสถานที่เกิดเหตุ จนบัดนี้ก็ยังไม่มีใครพบตัว

พิธีสียะสำหรับคุโรตะในคืนนี้ถูกจัดขึ้นทั้งที่ยังตามจับคนร้ายไม่ได้

อิการิเคลื่อนตัวตามกระแสของฝูงชนรอบข้าง อย่างที่เธอคาดการณ์ผู้คนหลังไหลไปที่โตะต้อนรับของสถานที่จัดงาน ติดป้ายไว้ว่าครอบครัวคุโรตะ มีผู้คนมากมายเดินทางมาแสดงความอาลัยแก่คุโรตะ ดูแล้วชายหนุ่มได้รับความนิยมนิยมชมชอบจากคนรอบข้างไม่น้อย แต่ไม่ใช่เรื่องสามัญที่เขาถูกยิงในญี่ปุ่น ประเทศที่ไม่อนุญาตให้ประชาชนถือครองอาวุธปืนได้ แม้คุโรตะประกอบอาชีพแพทย์ แต่ได้เข้าไปข้องเกี่ยวกับกลุ่มผู้มีอิทธิพลซึ่งไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

อิการิไม่มีความเห็นในเรื่องนี้ ที่แน่ๆ เธอสูญเสียโอกาสสอบถามความจริงจากปากคุโรตะตลอดกาล

ถ้าอย่างนั้นก็เหลือทางเดียว ต้องความหาตัวชายใส่แว่นตากรอบดำคนนั้น

สาเหตุที่เธอตามสืบวันจัดงานศพของคุโรตะ และเดินทางมาที่วันนั้นก็ด้วยเรื่องนี้

ขณะเข้าแถวหน้าโตะต้อนรับยาวเหยียด อิการิได้ดูผู้เข้าร่วมไว้อาลัยทีละคน เป็นไปได้ว่าชายสวมแว่นน่าจะปะปนอยู่ท่ามกลางแขกเหรื่อในพิธี เธอยังไม่รู้ว่าเรามีความสัมพันธ์อย่างไรกับคุโรตะ อาจแค่พร้อมใจกันช่วยเหลือผู้บาดเจ็บจากอาคารคินเรนกังถล่ม ถ้าชายใส่แว่นเห็นข่าวใหญ่ รายงานว่าคุโรตะถูกลอบยิง ต้องรีบแจ้นมาร่วมพิธีสียะและพิธีกล่าวอำลาแน่นอน แม้จะยุ่งแค่ไหนก็ตาม

ฮิการิพินิจใบหน้าคนที่เข้าร่วมงานศพทีละคน แต่ตอนนี้เธอยังไม่เห็นใครใส่แว่นเลยสักคน สิ่งที่เธอสังเกตเห็นได้คือ คนกลุ่มหนึ่งเดินแยกออกจากแถว ออกไปจับกลุ่มกันโดยไม่สนสายตาคอนอื่น คงเป็นตำรวจ ความรู้ที่ได้จากละครโทรทัศน์ ตำรวจฝ่ายสืบสวนสอบสวนมักเข้าร่วมพิธีศพเหยื่อที่เสียชีวิตจากการฆาตกรรม คอยจับตาดูบุคคลต้องสงสัย นอกจากตำรวจแล้วยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นสื่อสารมวลชน คงตั้งใจมาสัมภาษณ์ครอบครัวของคุโรดะ สอบถามความเห็นจากเพื่อนและคนรู้จัก ทันทีที่หญิงสาวรู้ว่ามีคนเหล่านี้จับตามองอยู่ พลันรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง ทั้งที่ยังไม่มีอะไรผิดปกติ

ฮิการิเดินเข้าพื้นที่จัดงาน หลังหลุดพ้นจากโต๊ะต้อนรับ บรรยากาศตึงเครียดเฉพาะตัวผิดแผกไปจากพิธีสียะทั่วไป เบื้องหน้าเป็นแท่นบูชาขนาดมหึมาของคุโรดะ ทุกตารางนิ้วถมเต็มด้วยดอกไม้ไหว้ศพ ใบหน้าคุโรดะที่ปรากฏในรูปตั้งหน้างานศพคือโฉมหน้าผู้ชายที่ปล่อยให้โซอิจินอนตายอย่างไม่มีหระในวันนั้น วินาทีที่เหลือบไปเห็น ทรวงอกของฮิการิพลันกระเพื่อมไหว หากเป็นไปได้ เธอก็คอยสอบถามความจริงจากปากชายผู้นี้กับชายสวมแว่นตา

ที่นั่งสำหรับครอบครัวและญาติของคุโรดะถูกจัดเตรียมไว้ข้างแท่นบูชา ทว่ายังไร้วางใจว่าจะมีคนนั่ง คนสามคนเดินออกจากห้องพักรอ ประกอบด้วยชายหญิงสูงวัยกับผู้หญิงที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับฮิการิ

เธอสืบเท้าไปยังที่นั่งสำหรับผู้เข้าร่วมพิธี ชะลอฝีเท้าไม่รู้ว่า ฮิการิได้ยินมาว่ามาโฮะ ภรรยาของคุโรดะเป็นเจ้าภาพงานศพ คงเป็นหญิงสาวที่เดินอยู่ตรงกลาง โดยมีชายหญิงสูงวัยก้าวขาบซ้ายขวา ฮิการิเดาว่าชายหญิงสูงวัยที่เดินประกบหญิงสาวน่าจะเป็นพ่อแม่สามี

ผู้หญิงคนนั้นสวมชุดไว้ทุกข์ดูหนาหนัก หน้ามองต่ำ รวากับไม่ต้องการเห็นแท่นบูชาตรงหน้า คงตกใจไม่น้อยที่จู่ๆ สามีมาด่วนจากไปเช่นนี้

ขณะที่สายตาเหม่อมองวิวรอบๆตบบนแก้มของมาโฮะ อิการิพลันนึกขึ้นได้ เธออาจได้อะไรเป็นเรื่องเป็นราวมากกว่า หากลองเข้าไปสืบเบาะแสภรรยาของคุโรดะดู

หญิงสาวมั่นใจว่าอุบัติเหตุที่กินเรนกังต้องเป็นเหตุการณ์ใหญ่ในชีวิตแพทย์ของคุโรดะ ไม่มีทางหลงลืมง่ายดายแน่นอน หลังเสร็จสิ้นภารกิจช่วยชีวิตผู้คนในสถานที่เกิดเหตุ ตอนกลับถึงบ้าน เขายอมเล่าเรื่องนี้ให้ภรรยาผู้ใช้ชีวิตร่วมกันฟังเป็นธรรมดา จึงเป็นไปได้ว่ามาโฮะอาจรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในเวลานั้นโดยอ้อม ไม่น่าว่าอาจรู้เรื่องซอกจิดด้วยก็ได้

หลังจากนั่งอยู่ครู่หนึ่ง อิการิก็เปลี่ยนใจไปยังแท่นบูชา เอาไว้หลังทำพิธีสืบทอดเสร็จน่าจะดีกว่า การที่ผู้เข้าร่วมไว้อาลัยเข้าไปพูดคุยกับเจ้าภาพงานศพตอนนั้นคงดูไม่มีมารยาท แต่ถ้าจะให้เธอรอแถวอยู่ที่นี่จนกว่าจะถึงจังหวะเหมาะสมก็คงไม่ดี เพราะเธอไม่ใช่เพื่อนฝูงของคุโรดะ แม้วันนี้ อิการิอาจไม่ได้เรื่องราวติดไม้ติดมือกลับบ้าน ทว่าหญิงสาวก็อยากลองได้ฟังสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนั้นสักนิดก็ยังดี

“ขอโทษค่ะ”

อิการิเคลื่อนไหวเข้าไปใกล้ที่นั่งสำหรับคนในครอบครัว กระซิบเสียงเบา พวกเขาสามคนผินหน้ามาหาเธอ สีหน้าเจ้าอาการสงสัย เพราะไม่คุ้นหน้า อิการิ

“ฉันชื่ออิวะ อิการิค่ะ ขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งกับการสูญเสียในครั้งนี้ค่ะ ไม่ทราบว่าคุณชอบบวณเวลาคุณมาโฮะ ภรรยาคุณคุโรดะโทชิกิสักครู่ได้ไหมค่ะ”

อิการิแนะนำตัวสั้นๆ พอกกล่าวแสดงความเสียใจจบก็เผลอเข้าเรื่องทันที

“ฉันเป็นหนึ่งในผู้ประสบภัยจากอุบัติเหตุกินเรนกังถล่มเมื่อสามเดือนก่อนค่ะ”

มาโฮะเบิกตากว้าง

“ตอนนั้นคุณโทซึกิทำหน้าที่แพทย์ช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บในสถานที่เกิดเหตุใช่ไหมคะ ฉันอยากสอบถามเรื่องนั้นสักหน่อย...”

“นี่คุณ”

ชายสูงวัยปราดเข้ามาอยู่ด้านหน้ามาโอะ

“คิดจะทำอะไร อยู่ดีๆ ก็ละลابلะล้วงในงานเสียคนอื่น”

“ไม่ต้องตอบฉันตอนนี้ก็ได้ค่ะ ถ้าคุณว่างเมื่อไหร่...”

“กลับไปซะ”

สีหน้าชายสูงวัยดูเอาจริงๆ ทำท่าเหมือนทางปึกปอกป้องมาโอะซึ่งอยู่ทางด้านหลัง ทั้งที่มีสตรีสูงวัยเฝ้ามือโอบแผ่นหลังหญิงสาวอย่างทะนุถนอมอยู่แล้ว คงกำลังพากันย้อนกลับเข้าไปในห้องพักรอ

“เดี๋ยวค่ะ”

ฮิการิรีบปราม

“ตอนนั้นคุณโทซึกิปล่อยให้มิริโอะ โซอิจินอนตายอยู่ข้างฉันโดยไม่ยอมเข้ามาดูคำดูดี มีหน้าซำยังรีบวิ่งไปช่วยคนอื่นอีก แทนที่จะเข้ามาช่วยชีวิตคุณโซอิจิก่อน”

“พอที”

ชายสูงวัยขึ้นเสียง พยายามกั้นฮิการิห่างจากมาโอะ ไม่ยอมให้ฝ่ายหลังได้พูดอะไร หัวไหล่ชายชรา กำลังสั่นสะท้าน

ฮิการิสะดุ้งเฮือก ท่าทางของเขาบอกว่ากำลังปิดบังอะไรบางอย่างจากเธอ

ฉันอยากรู้ค่ะ ฮิการิรีบร้อนตะโกนข้ามไหล่ชายชรา

“ทำไมตอนนั้นคุณโทซึกิถึงได้ปล่อยให้คุณโซอิจินอนตายไปแบบนั้นคะ ฉันพยายามเข้าไปสอบถามกับคุณโทซึกิแล้ว แต่เขากลับถูกฆ่าต่อหน้าต่อตาฉัน...”

“สงบสติอารมณ์หน่อยคริບคุณ”

กำแพงดำทะมึนตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าหญิงสาว

อิการิไม่เคยคิดจะฆ่าใคร... แต่วันที่แม่ของเธอต้องการปอดใหม่เพื่อมีชีวิตต่อไป
—เธอไม่มีทางเลือก นอกจากต้องหาเงินยี่สิบล้านเยน แลกกับการลักลอบผ่าตัดผ่าน
“สมาคมรินเนะ” เครือข่ายมืดที่ค้ำมนุษย์เพื่อใช้อวัยวะ อิการิจึงดิ่งลึกลงสู่เงามืดของญี่ปุ่น
แม้เธอไม่ปรารถนาจะทำร้ายใคร—แต่ยิ่งเดินหน้า ศพก็ยิ่งทับถมตามหลัง
และไม่มีเวลาให้หันกลับไปมองความพังพินาศที่เธอทิ้งไว้
และแล้ว ชายแว่นตารอบดำ ผู้หลงใหลใน “สื่อน้ำสิ้นหวัง” ของมนุษย์
ได้มองอิการิเป็น “ผลงานชิ้นเอก” ที่จะเติมเต็มความกระหายในใจเขา
ในเกมที่ไซโคพาสล่าไซโคพาส ไม่มีคำว่า “ผู้บริสุทธิ์!”

ปลั๊กตัมแห่งการแก้แค้น นิยายสืบสวนแนวจิตวิทยาสุดระทึกหักมุม
จากปลายปากกาของ **คุวางากิ อายุ** เจ้าของรางวัลชนะเลิศ Kono Mystery ga Sugoi!
จากชุด “**เลมอนกับฆาตกรปีศาจ**” ซึ่งมียอดขายถล่มทลายกว่า 300,000 เล่มในญี่ปุ่น